

i o a n a b ä l a n

ÎNGER ȘI KILLER

proză scurtă
CORECTBooks

Ioana BĂLAN

ÎNGER ȘI KILLER

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-898-8

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

PARTEA ÎNTÎI.....	3
PARTEA A DOUA	28
PARTEA A TREIA	67
EPILOG	76

Ascunsă sub oglinda textualizării (în original, manuscrisul purta chiar titlul: *Oglinda falsă*) Ioana Bălan folosind *xenogeneza*, *paranteza*, *punerea în abis*, ori *personajele duble* (substituirea, de exemplu, a autoarei cu Babuina, ori a acesteia cu o cerșetoare, aparent oarecare, a lui Benn cu un personaj dintr-o altă “oglină” etc.) ori alte elemente de concepere a textului: *ground-ul*, *fabula în fabulă* (descrisă pe larg de Umberto Eco) unde actanții își schimbă rolurile, creindu-se, astfel, o confuzie generatoare de sensuri multiple și, în ultima instanță, de meta-text, scop bine asumat de Ioana Bălan în cartea sa, carte unde lumile paralele ce - există structurate în fragmente sau structuri ale conștiinței insului și ale lumii lui integratoare în Univers, de raportare a lui la divin.

Pornind de la o realitate trăită și căutată, autoarea creează un fantastic, nu neapărat wellesian sau de un umor negru dus pînă la macabru ca la Gombrowicz, ci mai degrabă flaubertian, astfel scriitura Ioanei Bălan surprinde, incită, enervează chiar, (iar convinge în cele din urmă, îți dă sentimentul că ai în față o carte-experiment, o carte-obiect de artă, îți creează starea unui vizitator aflat în lăuntru cărții ca într-o expoziție de art-nouveau unde tablourile îți arată același chip dedublat în *inger și demon*.

Scriitură a tenebrelor, a impulsurilor instinctuale, treptat, pe măsura lecturii ea devine a unui autor/cititor, ori numai cu creier, ori numai cu inimă... Vor fi poate mulți care se vor încăpățîna să o citească nu pe sărite, ci de la început și pînă la capăt (cartea fiind într-un anume fel o *operă deschisă*, va trebui recitită pînă îi veți da de... capăt!).

Adevărul este că, pentru o astfel de carte, îți trebuie curaj să o citești și minte să o înțelegi! Ioana Bălan este, ca prozatoare, aidoma lui Dostoievski, obsedată de drama insului în fața păcatului originar, dar și de atingerea tainelor sufletului aici și dincolo... Pe lîngă talentul nativ deosebirea suferă și de cultură. La ea, actul scrisului este, poate, mai pregnant obsesiv decît cel al perpetuării speciei, al instinctului... Un mare profesor/semiotician, poet și prozator deopotrivă afirma: “Domnule, dacă omul n-ar fi avut sex, ci numai creier, ar fi cucerit demult, universul”.

Această carte este a doua (după *Între două cuvinte*, carte de versuri!) pe care i-o editez. Nu-i de mare tiraj, nu este un best-seller, nu aduce... bani, dar de o valoare literară certă, despre care a amintit și Cezar Ivănescu atunci cînd a prezentat-o pe Ioana Bălan în revista *Luceafărul*, la rubrica „Numele poetului”, revista care, de altfel, i-a acordat și premiul de debut...

Trebuie să ne obișnuim cu gîndul că ne sînt necesare astfel de cărți, precum cea de față, ele înnoiesc, uneori, peisajul unei literaturi, alături de altele... Cărțile în tiraje de masă, de consum public, o fac, totuși, mai greu, după cum bine știm!

Nu oricînd ne este dat să descoperim cărțile de minte și suflet, marile cărți care nu ne mint, și care nu sînt construite doar pentru uzul defulărilor instinctuale, cu destinul asemănător obiectelor care, după folosință, uzate fiind, se aruncă.

Marcel Ion Fandarac - editor

E important că autoarea știe nu numai să scrie, în timp ce știe să scrie. E semnul major al modernității care îi permite să se deplaseze după chiar autoanularea sa. Textul e o victorie în sine. Autoarea ne spune în multe locuri acest lucru. Iată unul, la pagina 119: “Încerc să scriu în ciuda faptului ca domnul critic X a spus că nu am talent literar”

Putem aminti că, probabil cel mai mare, victoriosul secolului XX literar, Gombrowicz, a scris în ciuda criticii literare mondiale, punînd-o mereu pe picior greșit (...)

(...) Textul se citește. Fantasma, coșmarul, angoasa, experimentul emisiei lingvisticele la banda de magnetofon la includerea autorului în text, un fel de netezire prin stîngăcie a asperităților date de prea seriosul psihanalizei, o bună metamorfozare. Cititorul poate să facă odată cu autoarea, o testare a propriei limbi române. Poate să înțeleagă prezența *frecventă* a versurilor”*Și zici că nu știi de ce stai în fața cărților fără să te poți uita înlăuntrul lor?*” (pg. 31)

Păi, da.

Iar miza autoarei e asta, că domnul Text poate păli sau roși, și îi stă bine, în fața vieții trăite, în care autoarea chiar vede o înghesuire, vieți ca niște saci umpluți pînă la refuz (și insistă: *pînă la refuz*; trebuie să existe refuzul).

Și textul își face datoria: el stă cu fața. (...) Delicios e textul care spune că personajul, cel intrat în text, îl obligă pe autor, care și el se declară în text, să scrie. Autorul trebuie să cultive ideea că el e *afară*. Lucrul reconfortant în această lectură e că autoarea găsește sau nu găsește o *ieșire*, ea o declară.

Trebuie să existe o ieșire. Are loc eliberarea. Babuina, Omarkum, Omul în corset, Furnica, pictura, “cărînd dosarele cu numele oamenilor dispăruți”, Anthea *întărită*, cum spuneam, de la Anthea și virilizarea prin feminizare continuă, pe chiar un teren de mare tradiție, rus, Liubo îl/o devansează pe Liuba.

Autoarea are calitatea de a trata firesc ceea ce e de prea multă vreme anomalie.

Performanța numărul unu e *ideologia sexuală*, aparentă și transparentă în carte.

Și viața care face ape în text și e declararea, ca replică a textului: “*Călătoriile mele în cîte-o ființă imaginară...* ” 129). După cum observați, scopul a fost atins: dacă citind citezi, textul se duce și el unde trebuie. În viață.

octombrie 1992, *Gheorghe Iova*

PARTEA ÎNTÎI

I

Începutul... , căci trebuie să găsesc un început totuși. Dar cât de greu îmi vine...

“La început a fost Cuvîntul... “ dar poți tu oare? în larg de mare, agățat de unul din firele meduzei... dincotro? încotro? Nu, nu... oprește-te, nebunule, cât mai e timp! Așteaptă să-ți spun, și- apoi poți continua nelegiuirea pe care vrei s-o-ncepi.

Nebunia este o ființă gălăgioasă, proastă și care nu știe nimic. Ea șade totuși la ușa casei sale, pe un scaun, pe înălțimile cetății, ca să strige la trecătorii care merg pe calea cea dreaptă:

“Cine este prost, să vină aici!

iar celui fără de minte îi zice:

“Apele furate sînt dulci și pîinea luată pe ascuns este plăcută!

Ea nu știe că acolo sînt morții și că oaspeții ei sînt în căile locuinței acestora.

Am mers deja o bucată bună de drum, la început...

Te rog, lasă-mă, privirea ta de unde vine nu văd, nu știu, nu bănuiesc, îmi amintește de Sfînta din icoană. „Cum a ieșit din ramă atunci, în noapte; degetele-i corzi subțiri de vioară pe care îngîna un susur lin de ceruri.

Rîsul îmi urlă, pe față viermi puhavi pe care sîngele din rana ei îi devora pînă cînd... Cumplită fu ruperea din carceră cînd simțurile toate ies din ou și ești și sus și jos și pretutindeni.

“Nu mă privi așa, trebuie să spun, îngăduiem să spun!...

Cînd mi-am implantat picioarele în mlaștină și voiam să fac un drum pentru trecătorul care se va rătăci în mlaștina asta... despre asta trebuie să spun acum, aici!?

“Nebună, așa zici tu, fie, dar ascultă...

Era în miez de noapte cînd mi-am ridicat magistrii din somn și i-am obligat să se uite din înălțimea templului lor la drumul meu. Erau în reculegerea de dinaintea morții și totuși s-au uitat la furnica din fața lor ce-și asvîrlea șiragul de migdale sughițînd cuvinte.

Primul s-a ridicat bătrînul cu haină de zebra-ochii-doi șoareci cu blana arsă-ieșeau fiecare de sub o scîndură mucegăită, din loc în loc cu urme verzi de mușchi. Mi-a zis cuvinte foșgăind ca un gîndac cînd fuge de fărășul ce vrea să-l strivească.

“Ai fi putut să mai rămîi, sîntem pe ducă, greu zace inima între zăbrelele carcasei. De ce nu vrei să bați ultimele patru cuie-n năsălie? Dar bine... poți pleca, și se întoarse către celălalt, bătrînul cu plete albe, ce zăcea într-un ungher cu capul rezemat de o icoană.

Am dat să mă reped la el, să-l scot afară, dar mîna-nțepeni și el era deja. în lemnul negru, ars... Voiam să plec, cînd celălalt îmi întinse o traistă.

“Am pregătit-o ieri, el și cu mine. Ia-o, o să ți se facă foame, și drumul e lung...”

“Bine, o să-ți fac pe plac. Uite, derulez banda să văd dacă magnetofonul funcționează, o să ascult o secvență din primele înregistrări...”

Eram împărțiți în două tabere, de-o parte și de alta a unui râu. Eu aveam treisprezece-paisprezece ani pe-atunci; celelalte fete nu erau cu mult mai mici sau mai mari decât mine. Băieții însă aveau între șaisprezece și optsprezece ani. De jocurile noastre nu-mi amintesc bine. Țin minte doar cum era când mă suiam în copacul din mijlocul grădinii. Văd și acum trupul meu spintecat, pe care maimuța îl lua, arcuind viclean din bot, și-mi întindea în schimb coada ei stufoasă de veveriță.

Văd apoi mingea pe care mă-nvârteam, în timp ce copiii ceilalți o băteau pe drum spre moară. Apoi moneda aruncată de o fată ce tocmai atunci răsărise în cetatea noastră, eu rostind pajură, ceilalți îngroziți mă întrebau de ce? Da trebuia să merg în tabăra de pe malul vecin, nimic neobișnuit, plecaseră și alții... e adevărat nu-i mai întâlnisem, dar asta nu însemna că o parte nu se reîntorseseră; eram foarte mulți, tot mereu mai mulți și cetatea e mare, nu izbutisem niciodată s-o văd în întregime.

Da, știam că-i neplăcut să fi aruncată în apele unui fluviu adânc, bîntuit de vânturi șuierătoare care noaptea ți se plimbau de-a lungul șirei spinării, înfigîndu-ți ace subțiri ce-ți împiedicau mișcărilor...

Sîntem o junglă plutitoare care înaintează greu. La fiecare pas se afundă în mîlul viermănos și trebuie să scuipi continuu, altfel riști să te înăbușe un lichid vîscos, ce te îmbracă în trupuri străine, greoaie, amenințîndu-ți adevăratul trup.

Și deodată, iată, în față o ramură uriașă de copac, ca un paing, pe care stau cățărați băieți necunoscuți. Îmi șterg buzele cu limba, îmi lepăd hainele pline de nămol și apoi cu o săritură de cangur, iată-mă nemișcată, ținîndu-mi răsufierea, întinsă pe un pat de frunze din tabăra lor. Înghit de cîteva ori, pînă cînd boldul din gît nu mai înțeapă, îmi ciulesc urechea și ascult. Nu înțeleg nimic, e o limbă pe care o aud pentru prima oară. Probabil așa e jocul lor, și-mi mut trupul mai aproape, alăturat ca să pot urmări mai comod mișcărilor băieților. Ar trebui să mă mai gîndesc. N-am mai gîndit de mult. Duc mîna la tîmplă, o arunc și, strivind aerul, îl oblig să țeasă fire lungi înfășurîndu-mă într-o figură nedefinită.

Apoi zvîcnind din ochi îmi scutur o geană, care, ca și cum ar fi dat de pămînt roditor, începe să crească șerpuind prin caerul de fire.

Acum nu se aud decât răsufări înăbușindu-se, strivindu-se, nu cumva să se atingă una pe alta. Vreau să le văd chipurile, poate așa le-aș ghici taina, dar constat că se făcuse întuneric. Păcat. Ascult mai departe strîngerea dureroasă a răsufării, o aduc în ochi, o pipăi cu genele și simt țepi de arici.

Au adormit, dar nu mă pot înșela, răsufierea e acum o umbră. Deci si aici îmi este dat să mă întâlnesc cu prietenii mei. Da, insomniile pentru care mă închideau, cîteodată, cînd prezența lor noptatică devenea insuportabilă...

E ziuă. Bine, nu-i nimic, adormisem, oare de cît timp nu mai dormisem? N-am timp să gîndesc. Am venit aici ca să-mi cunosc prietenii; da, și totuși cum să-i cunosc, căci nu mi s-a spus nimic. M-au aruncat pur și simplu în apă. Atît. Nici un cuvînt.

Singurul lucru pe care-l puteam face acum era să mă împrietenesc cu băieții aceștia... și... da... acum intru în tabăra lor...

De aici cuvintele mele au început să prindă rotoacoale de flăcări ce-mi înconjurau ochii într-o mișcare ovoidală, încît aveam senzația că toate lucrurile se dezrădăcinează, și ridicîndu-se într-o viitoare se prăbușesc asupra mea, strivindu-mă.

„...Eu o voi întinde primul, spune unul dintre băieți, așezîndu-se lîngă mine. De fapt în timp ce priveam băiatul își desmorțea mădularele, apoi, îndreaptă mîna spre trupul meu, merge cu vîrfurile degetelor de-a lungul coastelor mele, ajunge la șira spinării, pătrunde între vertebre, zăbovește lung apoi înțepenește.

Într-o străfulgerare coloana vertebrală se ridică puțin, apoi se întinde atrasă de o gură de rechin...

Sînt singură. Eu și cu mine. Gîndurile mi se rînduiesc cu precizie. Dau la o parte pînza de păianjen de pe ochi și trec la depănarea firelor... Băiatul își înfige coarnele adînc în sufletul meu. În mișcarea de lemn mîna lui iese din balamale, ia ochelarii ce stau agățați de-o creangă, îi așează pe nas și dispare într-un rotocol de flăcări.

Brusc mă întorc spre jungla plutitoare cu pași împlețiți și mă opresc la marginea ei. Jungla plutitoare își coboară cocoșa, vîră cîrjele în apă și pornește cu repeziciune spre celălalt mal. Mă ridic pe vîrfurile picioarelor și furioasă strîng pumnii, fără să știu de ce... dar luna se deschide, trece cu ninsoarea verde prin mine și mă trezește...

Sărisem o vîrstă/îmi aminteam un vis alb, / rămas/în irisul invizibil al vremii, /și-l căutam...

.....

II

Urc treptele primului etaj și înaintea ochilor trec, ca pe un ecran, secvențe din primul an de facultate. Scot din caerul de imagini una singură, bărbatul infantil pe care am făcut imprudența să mi-l aleg drept cal pentru trăsura ce-o promisem la moartea suratei și cînd calc treapta etajului doi, văd biciul tăind în pulpa calului o rană adîncă în care-mi spăl mîinile după fiecare operație. Acum piciorul împlîntîndu-se din treaptă în treaptă, bufnița ieșind din urechea calului se repede asupra mea și mă răstoarnă de pe cal. Urc treptele etajului patru: da, am găsit o nouă casă... babuina... zgomotul cheiei în broască înainte de culcare, răsuflarea speriată a celui ce-și așteaptă în fiecă noapte ucigașul... Etajul cinci: nu văd nimic... sînt o intrusă și umbrele nu-mi spun nimic din jocul lor. Revin la etajul patru: în fața ușii. Sun. Bat cu pumnii în ușă. Femeia asta ar merita într-adevăr s-o înfrunt cu brutalitate, poate așa îi voi potoli sîngele colcăindu-i în trup. Ar fi putut să-mi dea o cheie... de ce nu!... Lovesc cu talpa pantofului în ușă, scrîșnesc dinții în limbă pentru a atenua durerea din vîrfurile degetelor picioarelor, și amuțită mă las jos pe podea. Se aud venind din bucătărie sunetele unor corzi dezacordate, roase de molii, pe care cu greu le adun în cuvinte.

“Ce dracu bați așa? O să-mi demolezi casa!

Peste cîtva timp, în sfîrșit ușa se deschide;

“Unde te-ai ascuns pacoste. Numai tu-mi lipseai acum! Și pleacă strigînd:

“M-ai sculat din somn. Nu mai poate omul să se odihnească cu tine. Și trage cu putere ușa, pune zăvorul, și pune-l bine, afurisitul ăsta poate intra oricînd. O ușă se trîntește, dar glasul continuă, din cînd în cînd și mai contorsionat de nervozitatea cu care își primește musafirul.

“Auzi tu, l-am dus cu dric alb, am făcut o pomană pe cinste numai cu miei și băuturi fine și ploșnița tot mai îndrăznește să mă atace.

A tăcut. Mă dezbrac, trec prin bucătărie în hol apoi în sfîrșit în camera mea. Mă reped la fierbătorul ascuns sub pat, torn dintr-o sticlă de lapte apă într-un ibric, bag fierbătorul înăuntru, apoi în priză, mă ridic, arunc hainele de pe mine și mă întind în pat.

Acum nu mă mai îneacă amintirea telefonului acelu necunoscut. Și totuși cine-a putut să mă sune? De ce a-nchis telefonul când a auzit că vrea să vorbească cu mine și apoi a avut și cinismul să-mi zbiere în ureche:

“Te-a căutat un hăndrălău și i-am închis telefonul în nas. Să mă deranjeze tocmai cînd îmi deșertam stomacul. De fapt, credea el că nu știi cine este. Ploșnița. Ușa, oare am tras zăvorul? Ploșnița... Te-am rugat să nu mai iei cîrpele de la ușă, vine pe sub prag. Ploșnița. Și totuși acum sînt mai liniștită. Da... Ea e aici lîngă mine, ce răcoroase-ți sînt mîinile, surioară. Nu, nu, în dreapta, sînul din dreapta apasă-l mai mult, așa, acum pot respira, în sfîrșit aerul nu mă mai înțeapă. Da, îmi pare bine că la momit pe celălalt, deși a fost atît de crud la sfîrșit. Oare va mai veni? De-ai putea să alungi mirosul ăsta al lui, mi-a rămas în nări, mă înțeapă la ochi și mă roade. Adu-mi te rog flaconul. Așa... și ascultă...

Ascultă/cînd înlăuntru-ți marea se scoală din scoică/lepădînu-și coșmarul/despică-ți crusta de somn/ce-ți crește pe ochi-orbindu-i.

III

Din scrumieră se ridicau schelete uriașe de țigări arzînde, care reușiseră pentru moment să mă apere de omul care întotdeauna tăcea dar mă amenința cu săgeata. *Și... apăsătoare, /tăcerea bate/ din ceas în noi/picurîndu-ne stele pe ochi/și ne trecem cu timpul... Și atunci, tocmai atunci cînd mă obișnuisem cu ideea acestei tăceri, a apărut pelicanul.*

De ce-a trebuit să intre tocmai acum în cameră, cînd mă simțeam că plutesc pe o apă în care chipul mi se oglindea în chip, cînd în sfîrșit mă simțeam o floare de nufăr pe un lac. Și brusc ușa s-a deschis, rana din piept dezcolăcîndu-mi-se de-a lungul trupului, corbi roșii țîșnind în vîrtejuri acoperindu-mă... Apoi mîna cu ierburi negre alunecîndu-mi pe trup... greața mă copleșește...

Cuibărită-ntre brațele lui, sorbind sîngele cald, mă dezmorțeam de sudoarea rece a pietrelor. O caracatiță albă strîngînd două trupuri culcate unul într-altul. După un timp ghearele moi ale meduzei

prindeau să miște, ațîțate de mirosul cărnii încinse. Buzele despletinduse-ntr-o mulțime de buze, frămîntîndu-se una-ntr-alta, delirînd la fiecare mișcare a fierăstrăului apropiindu-se de ele. Aud carnea cum se-ntărește... zid ce-ncurînd mă va amuți într-o carceră... Cît de încet îngheață sîngele. Sînt o găină proaspăt tăiată ce-și privește capul. Peste cîtva timp cufundată în zațul de greață, una cu el, fără puterea de a mai vedea altceva, venă întinsă la maximum pentru care ruptura e o binecuvîntare.

Și, coaptă de greață, o să îmbrac cu grijă masca pe o scenă, invulnerabilă la jocul grotesc al figurilor hazardate pe o frînghie...

IV

Sînt printre broaște, dar nu, trebuie să-ți spun, ajută-mă, acum trebuie, acum...

Mîna pierde mîna, nu mai erai, da, te lepădasem, de ce-ai plecat, trebuia să rămîi. Sau nu, ai făcut bine, trebuia să pleci. Și uite, pentru prima oară, cineva îmi spune că șchiopătez, cineva îndrăznise să observe, auzi! și voia să-mi dea o cîrjă. Îmi cerșea, pentru prima oară, cineva cerșea. Nu se spune așa, dar nu pot spune altfel, surioară! mă auzi, și broaștele... au intrat în nămol, surioară, cerșea o cîrjă. nu, cerșea să-mi dea o cîrjă. Rușine. El nu șchiopătează. Dorința de a-l strivi sub buricul degetului. El vrea să șchiopăteze. Și uite, acum nu mai vedeam un clown. Dar văzusem înainte un clown. Nu. N-am crezut nici-odată că e clown. Ce parșivi sîntem cu noi, ce parșivi. Avem abilitatea de a ne băga în nămol sau ne trage nămolul cînd ni se pare cam obositor, înțepător ca un abces, obiectul de care ne agățăm carnea, din întîmplare? imobilizîndu-ne la nemișcare.

Auzi, auzi, erai tu? nu, nu, știam bine că nu erai tu, și totuși, ce bine-mi părea că era atît de mult a tine, și totuși... gura mi se umezea acum mai altfel decît în fața ta... ori, poate... poate că el avea curajul să fie aici, lîngă mine, ce spun? curajul, dar tu nu ești slabă... și totuși de ce rămîi mereu acolo după ramă, și ce departe e rama asta... Da, cîteodată e prea departe, și brațele-mi obosesc să mai crească pînă la tine. Se rup pe drum. În momentul acesta aș vrea să-l văd, dar nu o fac. E aici, în aceeași carceră, pentru el e tot carceră în care sînt și eu, dar nu, portarul, cheia... Nu. Fiindcă vezi, pînă la urmă am acceptat. Nu. L-am lăsat să creadă că am îngenuncheat, că a îngenuncheat, ori amîndoi deodată. Îmi era atît de bine, îmi era atît de insuficient. Vedeam tablourile lui, la un semn din buze figurile ieșeau din pînză, lepădau macheajul, dansau în jurul meu și îmi cîntau povestea lor. El nu mai era acolo. Ar fi putut să rămîină, dar n-a putut.

Nu-i făceam nici un rău, și el simțea asta, de asta nici nu mă izgonea de acolo, dimpotrivă totuși eram atît de eu, era atît de mine, numai că el, șarpele greu înlănțuindu-i gleznele, nu putea să zboare, și eu zburam. Mă simțeam de jos, zdrobită sub propria-i lespede pe care nu făcusem decît să o ating, și el, un abur... Cuvintele-i se războiau cu muntele de ceață s-ajungă pînă la mine, iar eu le omoram și totuși niciodată pînă la capăt. Într-un tîrziu, la ultima bătaie a inimii, ai zis, da era glasul tău, ai zis: Ascultă, e ultima clipă în care mai poți auzi. Trebuie, și mai forțat...

la-mi lespede de pe trup. Platoșa ta cum te străpunge, nu te doare? să n-o lași să frîngă piatra? Și apoi? Ce fi-va apoi? cumplit mă chinuie orbirea ce-aveam s-o simt în pîntec... Totul este făcut pe măsura noastră, aceasta este premisa de la care pornim, cînd ceea ce numim realitatea obiectului ne străpunge (m). El zice: Coborîți în voi! Numai că noi facem greșeala că nu înțelegem mesajul pînă la capăt...

... Acum ea merge pe stradă. Nu. Acum ea a mers pe stradă. E într-o galerie de artă, stă pe scaun.

“Auzi, de ce trebuie să fiu tot timpul înrămată și tu în fața mea? ... E ora prînzului. E bine și-i cald în galeria de tablouri.

Acum nu pot să le văd, eu însumi închisă-ntr-un tablou, oarbă și totuși, doar ochi aici, înlăuntru... Arsura pelicanului a trecut, nu-mi pare rău, sau îmi pare, nu mă simt bine, da, a trebuit să-i cerșesc stiletul ascuns sub limbă, cît de mult o voia, cît de sigur era că i-l voi cerși.

Îngenuncheată-n fața lui, sîngele-mi bate cu copitele în carcasa de carne pe care el își plimbă ușor vîrfurile stiletului. Și iată-l, nară de lup prin care trece aburul cărnii mustinde...

Am rămas singură și el... De ce își umplea ochii cu soare și nisip și mare verde ca să nu-l cunoască oamenii? ... Cînd venea seara, la ceaiul verde își cambra fața în plasa de prins fluturi și eu așteptam. Aducea luna la masă și eu mă ridicam fiindcă luna mă privea ciudat în ochi, stelele îi țineau flacăra stinsă ca oamenii să meargă încrucișați și plantele să nu le observe jocul ciudat...

Apoi îmi oferea un măr, un măr, un măr, pe care-l purtam în sînul neîmplinit, ca să nu mai pot face dragoste cu oamenii, ca să-mi fie totdeauna frig de oameni și oamenilor cald de mine. Acum știu. E deajuns să înveți să dansezi cu durerea, să faci dragoste cu sărutul, care nu e altceva decît un cuvînt pe care-l repetăm de atîta timp încît am devenit cuvînt; așa cum fac cei de acolo, oamenii îmbrăcați în negru... care din ființă-n neființă se duc spre soare-apune... În timp ce, după gratii, Dumnezeu le numără șirurile de lacrimi întinse de diavol pe oglindă...

.....

După masă voi fi într-o clădire în care odată, odinioară, trăiau călugărițe... Imediat a început lucrarea de reconstituire a clădirii.

Stomatologii au dezinfectat măseaua aceea uriașă plină de carii, care avusese nerușinarea de a împiedica creșterea unei măsele din dreptul ei. I-au scos nervul, deși măseaua tratată cu grijă ar fi putut rămîne vie, dar ei nu voiau, ei nu puteau suporta răgetele de groază ale gingiei violate, ei nu aveau răbdare, și de altfel măseaua asta era singura de culoare albă așa că scoțîndu-i nervul puteau s-o facă neagră, aidoma celorlalte din jurul ei. Acum zadarnic îmi tot frămînt nările în speranța de a găsi undeva, într-un colț, o rămășiță din sudoarea de odinioară a călugărițelor.

“Da, bine, plec surioară. De ce mă grăbești? De ce mă smulgi atît de brutal dintr-un tablou în altul? Uite, în galerie au venit niște domni înalți cu ochelari negri, joben alb și baston negru cu care

scormonesc în inima tablourilor. Ce cruzi sînt, cum pot fi atît de cruzi, oare ei nu aud, dac a nu văd, cum sîngerează rana în suflet? Nu-i mai privi, hai, pune i capul la loc...

Ploua, nu a teptasem ploaia, mi-era teamă, u or unghiile se-nvine eau.

“La revedere. Trebuie să plec.

 nchid u a tabloului... Merg repede printre s ge ile de ploaie.  n co ul pieptului mi s-a format o f nt n  ad nc  în care-mi îngrop capul de c te ori cei din jur aruncă cu pietre.  i totuși, nu-mi pot potoli arsura din tălpi, dar trebuie, trebuie...

V

 n fa a mea un sloi frumos de ghea a mă atrage, încinsă sînt,  uvi e s ngerii de foc îmi scuipe ochii, pl m nii-o floare uria a de cucută, se desfac în mii  i mii de paingii verzi,  n el tori, spre grota, încinsă, răcoroasă.

Da, acum din i-mi nestingheri i se-nfig în fiecare făptură. V lul de s nge-n epenit cum l nceze te-n pungile scobite ale buzelor.

Veninul clocote te să- i mute albia-n pat străin. Caut materia aceea fluidă care  i se înmoaie pe trup, prinde jăratic pe el  i atunci, ca botul unui taur se cască prăpastia în tine,  i tu ca un somnambul deasupra ei, te prăbușești, revii  i iar,  i iar...

Privesc furnicile bor oase din jurul meu cum se scutură de friguri c nd îmi aud horcăitul copt răbufnind din v na în care pulsează.

“De c te una, surioară, mi se face milă, ca de pildă de furnica asta blondă cu trup de efeb, care se vinde pentru o migdală ro ie. Acum  i dă cu clei pe ochi ca să vină mai multe mu te.

“ ncerci să mă compari cu ea? Cum  ndr zne ti! Nu- i mai ascunde z mbetul dispre uitor. Am urcat prea sus, acum văd creasta cum îmi taie degetele r nd pe r nd; voi cădea, știu, nu- i fie teamă, m ine vei avea prilejul să-mi urla pe fața  njosirile cu care-ncerci să mă plezne ti acum. Furnica ce- i vinde rotulele negre pentru o migdală, eu, eu, zici.  i acum g nde te-te bine! Mă auzi? E ti în transă, acum meduza carnivoră se  tinde nevăzută, nesim it , apucă, str nge, sfarmă.

 n el toare-s mi c rile largi ale v ntului răsfoindu-mi trupul. Broasca  estoas  cu  epi ro ii, gura pungă, nas drept cu v rful bont, m-a întrebat ceva, a a că nu mai pot continua. I-am dat  i eu un viermi or să sugă,  i curgeau balele  i labele-i prinseseră mucegai în apa st tut .

Acum, reîntoarsă la loc, degetele lungi, reci îmi scormonesc rana din frunte...

Babuina a deschis u a. Ea  tie că-l a tept pe el,  tie ce vreau să-i spun, a auzit de-at tea ori rolul meu,  nc t îl  tie pe dinafară. Ea e sufleurul, da, a a stabilisem, ca ea să fie sufleurul.

Uite, se apropie de mine, îmi neteze te părul ud.

“De ce te-ai spălat pe cap? Trebuia doar să joci cu părul  nro it.

Am tăiat toate g ainile, deși  tii că  ineam foarte mult la ele.  i acum, ce-ai de g nd? mă  ngroze ti?!

„Cînd vine, se uită la ceas. Hai să repetăm, te rog.

Cade-n genunchi.

“Te rog. Ce moale ești uite, mîna mea doar te-a atins și a lăsat o groapă adîncă Pîn’la os. E posibil? O să stau în baie.

Peretele e foarte subțire și mă poți auzi. L-am spart puțin la margine, ca să-ți pot urmări mișcările și am pregătit o nuia fără să știu de fapt... mă-ntreb și eu pentru ce, de ce o am. Acum știu. O să te lovesc cu ea de cîte ori greșești un cuvînt din rol.

“Uite, privește vergeaua de fier. Mă duc s-o spăl cu foc...

Nu o văd. Aud doar scrîșnitul dinților ei falși și văd în fața mea proteza imensă pe care i-o spăl dimineața și seara la culcare. Oare de ce și-o pune și cînd doarme? Ciudat, nu mi-a trecut niciodată prin cap întrebarea asta. Da, poate are dreptate; proteza dentară are rolul de completare a danturii dar și de asigurarea, protejarea gingiei și să nu se deformeze gura. Nu mai văd bine. Simt cum mă lasă puterile. N-o să-mi pot duce rolul pînă la capăt, surioară. Figura lui începe să prindă formă în aer.

Mă mănîncă fața, mă duc să mă spăl. O să mă spăl continuu, pînă cînd va suna...

O, de n-ar intra în timpul jocului un artist de pe scena din dreapta mea.

Nu știu de ce simt că va intra cineva din greșeală, pe scena noastră.

Trebuia să fi luat puțin din băutura de cucută care-mi pune veninul în mișcare. Soneria, sună. De ce nu sună? Să nu vină un al treilea! Simt că vine, deși niciodată presimțirile mele nu se adeveresc. Mă duc să mă spăl pe față. Mi s-a uscat părul. Cît timp o fi trecut? Prin ce timp mă tîrăsc? Du-te, spală-te odată, lasă-mă pe mine să scriu în timp ce tu te speli. Mă ridic...

Stau pe scaun... sînt pur și simplu năucită. Toată logica lui... Așteptam să văd un cal negru pur sîngeriu.

“Vezi, nici nu pot să mai continuu. M-a durut doar că mi-a luat cărțile pe care mi le-a împrumutat. Era mai bine dacă ne întîlneam în oraș. Nimic. Pierdere de timp. Mi-a abrutizat simțurile, pur și simplu m-a aplatizat cu scheunatul lui de cîine dat afară, care stă la ușă în ploaie și n-are nici măcar curajul s-o latre ori s-o muște pe stăpîna ce-i aruncă pietre. Mi-a rupt un tablou în care eram eu. Și cu toate astea, în momentul acela de reflecție, aș fi putut atît de ușor să-l dau afară, dar n-am făcut-o...

Voci aburinde ieșind dintr-un ceainic/picură pe obraz degerat/într-o deschidere de ușă/un ochi săgettînd sîngerează în ceață.

VI

Am fost la bătrînul Omarkum. Fac acum un lucru interzis.

“Știi, surioară, mi-a spus să nu mai vorbesc cu tine pentru cîtva timp.

Acum, în fața tabloului închis, degetele-mi prinse de clanța ușii, nu știu ce să facă.

“Nu pot, deși vezi tu pe bătrînul Omarkum, îl cunoști, nu se poate să nu-l cunoști, ați fost doar prieteni. De ce-ai plecat de la el? Cînd mi-a arătat poza ta, vezi, nu pot să continuu, cuvintele-mi ies bolnave, nu simți...

M-am săturat să-mi văd mîinile astea înguste, fine, nervoase, cu unghii lungi, puțin încovoiate ca de chirurg, și în momentul ăsta blestem ziua cînd mi-a spus, cineva:

„Mîini de chirurg, ai mîini de chirurg.

Era atît de bine înainte, cînd lucrurile mi se desfăceau în fața ochilor și eu nu știam de ce și nici nu simțeam nevoia să știu de ce.

“Uite acum mă spăl pe mîini... s-ademenească mai cu foc, surioară, n-ar trebui, masca, masca pentru bătrînul Omarkum. Cum ai putut să fii atît de crudă? Nu mai pot continua. Simt nevoia să mă spăl. A cîta oară în ziua asta? Plutesc pe valuri. Ascultă bate ora unu și eu... Ascultă cum în sînul greoi de apă mă-nplinesc. Nu pot să văd cum se urzește-o rădăcină aici, acolo... Nu, nu vreau. Mi-e teamă, teamă de ridurile lungi și adînci ce-mi spală fruntea, auzi groparul: în noapte și-a-implantat lopata-n țărînă.

“Cine moare acum, aici, nu vreau să știu. Stinge lumina și apasă lespede pe ochi să nu văd. O fată cu plete lungi de salcie roșie zidind-o-n coajă subțire de ou.

Mă rog:

“Doamne, lasă-i măcar brațele lungi de pasăre, sîinii și chipul. Cele două arcuri în care locuiesc corbii cei negri. Cele doua arcuri ușor încordate în așteptarea săgeții.

Nările fremătînde, adulmecînd mirosul cerbului. Cele două petale, platoșe roși, încinse-n jăraticul mielului, apropiindu-se una de cealaltă fără să se poată atinge, tot pregătindu-se de luptă, fără s-o poată-ncepe-odată...

Asemeni unor licurici în întuneric, /gîndurile ni se destramă-n/vasul slab de lut, /și-n mîna Lui tot mai ușoară, /în fire lungi/ne despletim înspre pămînt...

Așa, înfășoară-mi ochii bine cu genele. Strînge-i, fă un nod mare, da, e bine, puțin mai tare, da, acum nu mai văd.

Nu mă pîngări, am destule păcate, ieri, alaltăieri, răsalaltăieri, în fiecare seară mîna ți-am dat-o ca să-mi însemni cu ea crucea, dar acum nu, mîine, cînd voi intra în sală, cine îmi va trage un bănuț din sacul ce-l port în spate, poate, oh, nu, aș dori, o, cît aș dori. De ce mereu acest șobolan rozîndu-mi cerul gurii? Nu! nu! As dori să fie bănuțul ce-l iau în seara asta...

Cearcăne mari, roșii, cu puncte negre în jurul ochilor. Obrazul din stînga s-a umflat cu venin de la dintele ce-și răcorește rădăcinile prea pline. Nasul s-a strîmbat tot spre stînga. În vîrfurile nasului, care și așa este puțin cîrn, mi-a crescut pieziș un neg rotund. Figură tipică de clovn. Nu, nu, surioară dragă, în seara asta simt că bătrînul Omarkum a avut dreptate. Te rog, ia lanțurile și leagă-mi degetele

de la mâini. Astăzi nu voi mai face pe chirurgul. Leagă-le strâns, de câte ori o să ridic mîna să mă doară. O să fie greu, căci lucrurile, uite, au și-nceput să-mi dea tîrcoale...

Ușa se dă la o parte, /și intră... /Cine-i?

În ochi, seara se strînge, glasul taie-ncolțind, /de pe frunte-o petală mușcată-n buză, /cade.

VII

Să continui? Freamătul ăsta în mâini și braștele, glasul de nămol al lupului devenit cîine de casă... Acum scheaune... Din întîmplare îmi arunc ochii asupra lui și observ prin guler, lanțul de fier intrîndu-i în carne, nodul continuarea lanțului; ochii-mi sar de pe o bilă pe alta, pînă cînd dau de mîna cu nervuri fine ale stăpînului cu plete negre, lungi. Acum s-a făcut liniște...

Braștele, ațipite deasupra apei, stau pe spate, în timp ce în fața lor, o broască mai bătrînă sare în sus și în jos, tot încercînd să-i scoale din somn. Într-un tîrziu obosește și se trîntește în patul de apă.

Acum mi-ar veni foarte ușor să-ncep operația. Lucruri tremurînde-n oglindă, vă veți deschide oare? Nu, nu vreau. Mi-e groază de voi. Pielea se încrețește în munți, după care-mi ascund oasele împachetate pentru o nouă haină. Nu, opriți revărsarea apelor în ochii mei. Uite, acum cînd broasca îmi despătorește ochiul cu brațele-i rahitice, buboase, nu mă mai împotrivesc:

Greută/sînge pe imaginea din oglindă/orbire/lungirea dinților prin trup/nepuțința mă arde...

Nu știu ce să fac, aura din jurul meu își pierde din puterea de captare a intrușilor, deși e posibil să fie doar o impresie a mea, cauzată de sfatul lui Omarkum, de a nu o mai folosi atît de des. Atunci, surioară, nu-ți rămîne decît să prinzi un nou mascul în oglindă, nu crezi? Ori poate e mai bine să mai așteptăm puțin.

Din cui, mă despică în două, masca diurnă da, da e zi da, da afară e lumină e ceasul, dar...

De fapt ce vrei? Destul, destul zici că a fost?

Ca niște animale hăituite degetele-ți umflăte, prea coapte și totuși hulpave, purtînd povara grea a prăzii, aleargă după lucruri. Încearacă să le ții nemișcate și ascultă ce se petrece-nlăuntru.

“Hai încearcă.

“Nu pot. Ce să fac, ce mai pot face? De ce dracu trebuie să fiu avertizată că mă paște un pericol?

Ciudat! E prima oară cînd mă revolt împotriva lui Omarkum. Sună.

Acum lanțurile mi se desfac de pe gleznă. Vreau să merg, să umblu. Dar acum nu mai sînt eu, acum observ cum încep să fac mișcările acelea convenționale, intrate în sînge, s-arunc cuvinte, căci îmi este teamă să nu se asfixieze peștii greoi cu icre negre la aerul de afară. Mi se frînge limba-ntre dinți cînd o nouă figură vreau s-o privesc în oglindă.

Mă ridic. N-am găsit pe nimeni pe scenă.

Din nou revenită în sală, căci acum văd, e o sală. Acum văd și vina e a ta. Mi-ai azvîrlit hlamida diurnă pe umeri, în momentul în care, preocupată de glezna decojită, îmi retrăsesem tentaculele de pe tine.

Acum cîteva minute aș fi mai găsit puțin zaț în ceașcă rămas de la băutura de migdale, aș fi putut atunci să ies din sală, pur și simplu să ies din mijlocul atmosferei de somnolență provocată de țipetele broaștei, m-aș fi înălțat pe picioaroange, smulgînd pielea de lîncezeală de pe fața acestor actori care nu mai sînt decît niște măști immortalizate pe podea, incapabile de a mai juca...

Totul se transformă... În deșertăciune/la atingerea măștilor, /picioarele le sînt prinse în umbra ănghețată/și cerul îi privește/binecuvîntîndu-i cu o lacrimă.

VIII

Mă trezesc. Ciudat. Alunecare prin aer...

Gheare lungi (ale vîntului oare?) /te duc către golul unde ființa e anihilată/clipă de clipă/ori/ clipă de an/te poți întoarce/ori nu te poți întoarce.

Cel care vine e de fiecare dată altfel (tot mereu mai puțin, hainele ude de rouă, trupul ars purtînd încă cenușă fierbinte) de nerecunoscut, de nerecunoscînd...

“E prea de tot copilă, îmi trece bătrînul Omarkum cu spada lui înzorzonată, clămpănitore peste față. Ce frumoasă e! Vezi... degetele tale atît de goale, îmbrăcate în piele doar ca să nu le pierzi pe drum.

Eu îi dădeam într-una cu scîndura pe care o luasem de pe scenă și îl rugam să-mi cumpere și mie una.

“Deșertăciuni, deșertăciuni, cauți copilă în fața goală a nebunului din sală, că-i fericit cînd tu îl scarpini cu pana în ureche...

Am făcut tot posibilul ca să întrerup convorbirea. M-am apucat să citesc din S. R., cumplit, cît de mare este povara pe care o poartă, cît de tare poate să-și zdrobească mîna de piatră.

Văd sîngele curat, pur, înroșind cerul, e atît de sticlos și iute. Copite roșii bat în pîntec să-l spargă. Dar pîntecul e de neclintit...

Cînd stîncă cu chip de bătrîn /îți bate în poartă, /tu, /copilă fără de somn, /ridică-te, /desfăți trupul și lasă povara/să cadă...

Acum mă simt mai bine, aproape că mi-a trecut greața și uite, regret...

Boleam în pat cu degetele de la picioare răschirate-nt-un evantai cu care alungam muștele ademenite de sudoarea ce mi se tîra de-a lungul feței.

Prin ușa întredeschisă a camerei se vede dulapul gîrbovit de ani, cu început de chelie, și o parte din masă a cărei vopsea roșie ascunde cariile scobite de timp. Babuina mea se adapă și-i dă mîrtoagei ovăz. O aud cum plescăie, nu o pot vedea și totuși văd clar, atît de bine figura conturată,

încît mi se face groază, peri lungi, țepoși ce și-i tot alungă de pe buze. Am vrut să-i tai ca să n-o mai împiedice la mîncat, mai ales că acestea sînt ocupațiile ei de bază, poate și unica, dacă facem abstracție de adăstatul lung pe scăunel, în fața telefonului. N-a vrut. Am mimat un rîs de șagă, căci știam că va urma un monolog lung, rostit cu o voce dezarmonizată, cînd sunete înalte, țipătoare, ce mi răvășau senzațiile, cînd sunete groase.

“Și ce dacă îmi acoperă gura. Lasă, nu-ți mai face atîta grijă cu mine, o să aveți de ce să mă legați cînd mi-o veni și mie sorocul să plec. Ce, numai tu să pleci? Mă înfășurați bine în pletele astea și mă agățați drept sperietoare de ciori, la marginea cîmpului. Auzi, să-mi smulgă ea bunătatea de liane lungi, albe, prin care pot să se cuibărească lighioanele alea mici. Ce-o să te faci cînd lighioanele mici nu vor mai avea și ele un loc, ca tot omul, unde să-și pună capul și să-și întindă mădularele istovite de drum.

Sună telefonul. O așchie se coace în frunte și fără să-i dau nici o atenție, sar asupra animalului ce dă din coarne. Vocea iese frîntă.

“Alo? Alo? și-nchide...”

Oare cît timp să fi trecut de cînd degetele noastre se-mpleteau în plasa de prins fluturi? O zi sumbră cu asfalt frecat pînă la os, în care chipul mi se prelungește în *cercuri concentrice, din ce în ce mai mari*.

Am trecut prin fața turnului și mi s-a părut că-l văd sus, sus de tot la ultimul etaj; am urcat cele cizeci de scări, cînd, ajunsă în fața ușii, mă întorc încet, de-abia urnindu-mă, pînă cînd, în sfîrșit, încep să cobor. Seara, trecerea din zi în noapte, am petrecut-o la bătrînul Omarkum. Ca de obicei, mi-a dat cu grebla prin trup, pescuind ploșnițele ce mă mîncaseră în timpul zilei. Brontozaurul urla prin cameră sfîșiiind lucrurile. Și... *strînsă-n coaja nopții/ziua/se-npletește-n mere/pe cerul pom*.

IX

E dimineață. Soarele se tîrăște descovrigîndu-se din găoace. Aluviuni de ceață neagră din zațul băuturii de migdală.

Babuina cu gura lăsată, buza de sus înfășurată pe gingia goală roșie din care-i tot picură sînge de-a lungul bărbiei, mă privește holbîndu-se la mine. Îmi zgîlțîiam brațele din balamalele umerilor, în timp ce cu picioarele descriam cercuri din ce în ce mai mari, cuprinzînd covorul într-o mișcare orbiculară.

Acum beau cafea și-mi răcoresc plămîni cu ceai de cucută.

Monstrul se bălăcărește în cuvinte dezarticulate care-mi dau tîrcoale, milogîndu-se să le las să mi se cuibărească-n alveolele tălpilor, în timp ce eu, nesimțitoare, frîntă din mijloc, cu urechea desfăcută deasupra buricului, ascult mațele lihnite de foame, tîrîndu-se prin pîntec. Aștept momentul să leșine. O să doară - pumnal scrîșnind prin carne, apoi boturile vor ieși la lumină. De-aș rezista...

Babuina o să mă lege de stîlp și boturile se vor zvîrcoli în carnea mea, pînă cînd pești izbiți de lumină, vor pieri în lumină...

Babuina a-nceput să se destrame. Mă uit la ea cum stă revărsată, cu capul ei de pinguin alb, de-a latul patului. Blana a-nceput să se-npuțineze. Din loc în loc doar piele tocită, zbîrcită, pe care s-a tîrșit de-a lungul celor peste nouăzeci de ani.

Ieri m-am uitat bine la ea. Mi-e teamă să nu se ducă. De cîte ori aud ușa de la camera ei închizîndu-se, simțurile mi se ramifică în nervuri fine, încordate-n săgeată spre ea.

Ar putea foarte bine să nu mai iasă niciodată de-acolo. Și asta ar însemna condamnarea mea. Dacă ea n-ar mai fi, casa asta care mă urăște (ca de altfel toate rudele ei), m-ar strivi sub buricul tavanului.

Nu mă mai duc în seara asta la bătrînul Omarkum. Îmi pare rău.

Noaptea mele, în fața paharului cu absint, sorbind pînă la fund, în timp ce aluviuni de greață mi se ridică pe trup, îmi închid ochii. Nu, voi rămîne aici, orbecăind printre lucruri străine.

Omarkum mi-ar fi luat cu atîta ușurință senzațiile astea de sufocare. Dar nu, mi-e teamă de el. De la un timp stă pironit în fața unei rame goale în care-și tot plimbă și împlîntă mîinile, căutînd ceva, tot murmurînd rugăciunea de noapte: *O, Doamne... Am crezut în mușchii ce-mi adăposteau ochii, în mîinile verzi/, am crezut frunzele copacilor că-mi sădesc aripi de zbor/, am crezut gura vîntului în care-mi sărutam setea de dragoste... /*

Dar iată acum, cînd gol de ochi, de mîini, de buze/cerșesc o bucată de cuvînt, nu răspunde decît toporul alb în rădăcina bolnavă...

Nu ți-am mai scris. Credeam că nu mai vrei să vii la întîlnirile noastre.

Mă așezam jos pe nisip în umbra vreunei stele și așteptam s-apari. Nu voiai. Auzeam scrîșnetul mamei ce-și ucide copilul în pîntec. Și, iată, în seara asta... iată-te! Fie o să-ți spun, înfășoară-mi gîtul cu cele două fîșii ale gurii tale. Mă doare stiletul cînd iese din apă și mi se înfinge în șira spinării.

Eu și cu bătrînul Omarkum avem de gînd să ne ducem pe o corabie, departe, departe, spre soare apune, să cumpărăm sare pentru rana lui albă din frunte, care mă sperie, care ne sperie cînd mîna lui bolnavă de friguri mi se cuibărește în ceafă.

“O, surioară dacă ai vrea să revii aici, acum între noi, să ridici masca ce-l strînge, ce mă strînge. Și făptura aceea timidă ce-și făcuse coarne din carton alb și tot încerca să ne împungă cu ele pentru a fura eticheta ce-o purtam în piept, eticheta blestemată să ne țină ochii deschiși cînd trecem prin ierburile iadului. Ea, făcută grămadă în pieile ei de vită, ea, pe care nu mai vrea nimeni s-o aibă, de ce tocmai în fața ei ne pregăteam seringă ce va declanșa sîngele din spinarea cămillei? Oare i-am umplut cocoașa îndeajuns cu apă ca să spălăm podelele de incest? Taci, nelegiuirea ce-o înfăptuim aici, acum. Nu te frămîntă fruntea de colții ce-o pătrund? Grea se lasă pe noi, în noi... Surioară, nu te doare să-ți vezi mîna putrezind fără să se fi ridicat din umezeala pietrei, căci ar putea făptura ta

s-o redeschidă asupra a doi copii făcuți cu-un tată la beție. Te rogi. Eu nu mai cred în ruga ta. Și palmele-ți degeaba le-mpletești în fundul sacului fără fund. Nimic, nimic nu va rămîne din liliacul ce-amorțește-n ochi de peșteră un gând nelegiuit. Ar trebui, îmi pare rău, să mă ridic să plec, să spulber toate-n cele patru colțuri ale vîntului.

Cînd blîndă cămila-și apleacă cocoașa/și eu o despici între dinți, Tu unde ești? /Nu ești...

Și-l văd îngenuncheat pe Muntele Măslinului/dar El e singur, singur/ (îs singur/singur îs/și-n coastă port durerea/dar Tu exiști? /și îngerul veni să te-ntărească/dar eu nu l-am văzut /căci eu uram părintele/ce-mi dete coasta mea să mă alin cu ea).

Goală în noapte/fără de suflet/grea strada mi se lasă în cerul gurii/ un țipăt/și pasărea zdrobește ciocul de asfaltul fierbinte zbate și dispare...

“Și zici că nu știi de ce stai în fața cărților fără să te poți uita înlăuntrul lor? Te doare? E ca o muscă ce mi s-a așezat pe pîinea cu unt. Mai bine nu te-ai fi dus. Nu, mai bine rămînei mai mult.

“Erai din nou tu cu tablourile lui. De ce n-ai vrut să le deschizi? Fiindcă îți spuseseam de cealaltă oare? De jucat ai jucat bine, fiecare rană ce ți se tăia pe obraz o înecai în vîlvătaia focului cu care îl orbeai. Dementă, din stropurile de ploaie scoteai lilioci de cea mai frumoasă culoare și-i făceai să zboare în jurul lui. El se uita uimit, răvășit, sîngele-i zvîcnea-n trup, dar nu, nu fu cum tu ai vrut, căci chipul celeilalte se așeza deasupra lui oprindu-l. De ce ai renunțat? Partida ar fi fost a ta. Și acum cînd azvîrlită-ntre pietre, la margine de drum, nimeni nu mai vine să-ți umple cana cu apă... Nu te-așteptai?! că așa fi-va sfîrșitul? Amar. De ce te minți, de ce-ți place rana din gingie în care-adapi insecte și omizi?

Ce voia Omarkum cînd mi-a întins mîna îngustă cu desaga de ani? De ce zîmbea atît de ciudat pămîntul sub buzele lui? ... De ce pasu-mi s-a-ntins în arc...

X

M-am îmbrăcat... De cu seară am pus-o pe babuină să-și potrivească pîntecul pentru dimineață, și ea m-a ascultat. Un somn adînc și visul meu... piele de găină, visul meu chircindu-se, strivindu-mă. M-am trezit. Și iată că acum nu pot pleca. Mă voi duce la ea a doua oară, deși prelungirea asta a agoniei între farfurii sparte, tablouri desfăcute, rupte îmi face rău. Mi-e urît. S-a terminat, da știu.

Pelicanul cu ferocitatea lui lipsită de orice strop de spiritualizare, și totuși... O, Doamne, ce gustoși erau genunchii mei cînd el mi-i cuprindea-ntre colți. Și cînd mă agăța de copacul din mijlocul pustiului, pradă cutremurului de noapte și se ducea cu cîte un ochi ori un braț de-al meu, să le-ngroape la marginea iadului său. Nu-i nimica, o să-ți crească alt ochi, alt braț.

Și dacă totuși va veni? Nu cred. Ultima oară a bătut atît de adînc cuiul, încît nu văd ce l-ar face să revină. Mai rămîne clovnul. Credeam că el îmi va ține luminarea aprinsă în timp ce-o voi înmormînta pe cea zdrobită sub tălpile mele. Dar nu! Bătrînul Omarkum spune că l-am îngrozit și trebuie să-și facă un chip nou în locul celui pe care i-l dădusem eu.